

Antipesma

Zakoljite harmonike
Raštimujte klavire
Siročad govniima nahranite
Mrtve pesnike u logore proterajte
Streljajte travu i opalo lišće
I mladim šumama zelenim
Amputirajte gnezda
Neka se glave kotrljaju
Niz korita laserskih reka
Nek kučke postanu muze
Neka se majke prokurvaju
Spalite Majakovskog
Osedlajte Crnjanskog
I proglasite Kurac
Za gospodara pesnika
U borbi protiv Meseca
Zagorelog i kilavog
Što prska belu svetlost
Po dupetima feminista
Postavite nagazne mine
Pred zadimljenim kafanama
Što ispljuvavaju pijance
U sveže pročišćen vazduh

Da ne zapovraćaju vetar
Da ne zapišaju nebo
Po kome hrabro onanišu
Zaštićeni svedoci
Tako se piše pesma
Tako se postaje besmrtn
Ponekad mi se čini
Da je smrt najzad pobeđena
Bože, koliko onih
Koji nikad ne umiru!
A ja bih ipak hteo
Da bar još noćas otplačem
Nad kakvom posve jeftinom
Reklamom za deterdžent
Nad korom bajatog hleba
Kojom sam beton nahranio
(A za koju će tiho
Usta neka daleka
Već pomodrela i suva
Zauvek ostati gladna)
Da skinem kapu zvezdama
I da usnule jablanove
U smrznuta čela poljubim
Da neku nikome poznatu
Molitvu vetru otpevam
Za sve kuštrave dečake

I zaklane uspavanke
Za izvađene materice
Za ugašene vulkane
Za brata Jonu Potapova
I ono njegovo kljuse
Za Jesenjina
Za Čehova
Za sve nerođene planete
Za moje neizlizane đonove
Što nepoljubljene drumove vrište
Da sanjam okeane
Da sanjam plave cvetove
Da sanjam plave svetove
I plave snegove
I plave oblake
I plave bogove
I plave drugove
Da ispod rasklimanih stolova
Krvavih očiju bauljam
Da trčim
Da pevam
Da urlam
Pa makar nikad i nikad
Nijedan stih ne nažvrljao
Kome još treba besmrtnost?
Samo su pokojni spokojni

I evo opet čeprkam
Po davno umrlim danima
I evo opet se bojim
A ne smem da se bojim
Vučem na grbavim leđima
Potrošene živote
Ubeđujući sebe
Da ih još uvek živim
I onda opet ćutim
Imitirajući reči
Iako znam da su reči tu
Tek da obesmisle neizrecivo
Još samo psi u prazno laju
Karavani su već odavno prošli

Jedna prilično glupa igra

Hajde da se igramo života
Ti se maskiraj u Zvezdu
A ja ću
Recimo
U Šerpu
Onda se ti u mene ušunjaš
Pa zvonimo zajedno
Posle
Od te muzike
U nešto divno izrastemo
Ti
Recimo
U majku
A ja
Recimo
U pesnika
Ti nam nebo rodiš
A ja mu
Da ne kisne
Pesmu od noktiju sazidam
Od trave i od mladeža

Od ruku i od starih kišobrana
I svi nas gledaju i kažu
Divnog li neba
Divne li pesme
A mi samo namigujemo
I smejemo se
I tek po katkad plačemo
Jer samo mi znamo
Kako smo se divno
Nekad života igrali
Kad si ti bila Zvezda
A ja
Recimo
Šerpa

Sve u svemu
Jedna prilično glupa igra
Ali dobro dođe
Da se vreme utuca

Makar za života
A posle
Šta bude

Kako napisati pesmu

Prazan papir.
Staviš ga pred sebe,
pa ćutiš.
I čekaš da iz olovke
počne da kaplje.
Šta god.
Mastilo,
krv,
praznina.
Onda mastilom,
krvlju,
ili prazninom
sebe pokušavaš da nacrtáš.
Današnjeg,
prošlog,
budućeg.
A sve to vreme misliš
kako jednako ne postojiš.
Ni juče,

ni danas,
ni sutra.
Pa se izmišljaš i praviš.
Od dima,
od stakla,
od magle,
od smrada sopstvenog tela.
Da kao budeš lep,
da kao budeš dobar.,
da kao budeš drugačiji.
Da sediš,
recimo,
za stolom.
Pred tobom prazan papir,
a ti ga samo zgužvaš
i tek tako ga baciš.
I onda kao ideš
da negde,
da s nekim,
postojiš.

Za mojim stolom (na Bodlerov rođendan)

Nemoj mi,

druže,

u kuću nezvan.

Za sebe sam je gradio,

ne za tebe.

Svaki je kvadratić šareni

po jedna cigla od magle.

Pod onom gore desno,

naučio sam da plivam.

Pod onom dole u ćošku,

prvu peticu dobio.

Ovde mi sanja jedna Ljubica,

ovde mi jedna Zvezda peva.

U onoj rani od cigarete

jednog sam dečaka sahranio,

među nogama neke

otromboljene ženturače.

Ovde me majka češljala,

ovde me otac naučio

da loptu šutiram.

Ovde ti plačem,

svakog ponedeljka ujutro,

jer znam da su u nedelju

stolnjaci oprani i zamenjeni,

i znam da opet iznova
svoje živote živeti
i umirati moram.

I zato,
nemoj mi,
druže,
u kuću nezvan.

Nemoj tim čistim rukama
u moje mutne reke.
Nemoj po mojim grobljima
tim svojim životima lopatati.

Znaš,
ja sam jutros
jedan cvet zasadio.

A nisam imao pojma
da je Bodlerov rođendan.

I sad se bojim,
i ne znam,
hoće li mi cvet
u kakvo zlo izrasti.

To mi je,
eto,
najvažnije.

Pa ti lepo kažem:
Nemoj mi nezvan u kuću.
Sve i da su te tri žene

danas ostavile
a ne ta jedna
jebeš je.